

A S İ V A N

Kültür – Sanat Edebiyat

Fatih KARAKUŞ
NEŞELİ PAZAR

Miray CEVATEMRE
HAYAT

Hayatı iyi yaşamak, biteceğini düşünerek yaşamak artık her işimizin bittiği zaman ‘oh be’ diyebilmek, gençliği, çocukluğu, yaşlılığı hep zamanında yaşamak, her şeyi vaktinde yapmak. Her işe çalışıp çabalayarak yatmadan hayatı yaşayarak çalışmak. Hayat işte... Her an, her saniye biteceğini bilerek yaşamak. Hayatı sonsuzmuş gibi görmeyip hiçbir işi ertelemeyen yapmak. İşte bunların hepsi hayatı yaşamak. İnsan, başıboş geçirmeden bilinçli yaşamalı hayatı. Hayat senin, doyasıya yaşa ama asla unutma ki hayat bir gün bitecek. Gez, dolaş, her yeri gör asla aklında bırakma hiçbir şeyi. Eğer bir şey kaldıysa aklında unutma, hemen yap. Bir daha gelmeyeceksin bu dünyaya. En ufak bir şeye bile üzülürsen unutma hayatın sonu değil, üzülme. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ağlıyor, üzülüyor insan ama üzülme. Yarın da senin sonraki gün de. Kadere bağlı her şeyi merak etme. Aklındaysa o iş kaderinde varsa dünyanın sonuna da gitsen o kader seni bulur. Vakit akıyor durmaksızın. Zamanı kullan, her saniye çok önemli senin için ama şunu sakın aklından çıkarma; Bu hayat senin doyasıya yaşa.

Şule AYDIN
YAPRAK

Sonbahar mevsimi yavaş yavaş geliyordu. Kasabada dört yaşlarında güneş rengi saçları olan Beril adında bir kız yaşıyordu. Bu kız çok akıllı, zeki ve bir o kadar da duygusal bir kızdı. Bir gün annesiyle ekmek almak için dışarıya çıktıklarında kafasına bir yaprak tanesinin düştüğünü gördü. Yaprak sararmaya ve solmaya başlamıştı. Hemen annesine dönerek “Anneciğim, yaprak ölüyor, ne yapacağız? Lütfen kurtaralım onu.” dedi, telaşla. Annesi gülümsedi yaprağı kızın elinden alıp yavaşça ağacın köküne doğru bıraktı. “Canım kızım, her şeyde bir düzen olduğu gibi doğanın da kendine özgü bir düzeni vardır. İlkbaharda ağaçlar yapraklanır, çiçeklenir; yazın meyve verip bizi besler; sonbaharda yapraklarını döker ve kışın da cansız bir hal alırlar ama ardından tekrar ilkbahar gelir ve doğa yeniden canlanmaya başlar ama sonbahar ve kış olmadan bunu yapamazlar. Bu onların yaratılış döngüsüdür. Yani bu dökülen yapraklar sayesinde ilkbaharda bu ağaçtan tekrar yapraklar çıkacak sen hiç canını sıkma.” dedi.

Beril annesinin söyledikleri karşısında rahatlamıştı. Artık dökülen yaprakların yeni yaprakların çıkması için döküldüğünü biliyordu.

Zülal KAYA

MEVSİMLERDEN SONBAHAR

Nihayet sonbahar geldi, en sevdiğim mevsim sonbahardır benim. Dökülmüş yaprakları toplayıp üstüme atmayı çok severim. Yağmurlu ve hafif rüzgârlı bir akşamda dışarıda yavaş yavaş yürümek bana inanılmaz mutluluk verir.

Bugün kuzenlerimle birlikte köydeki kulübemize gidiyoruz, dedem götürüyor bizi. Çok heyecanlı ve mutluyum, doğanın nasıl bir hal aldığını daha net görebileceğim orada. Dedem arabada bizim hazırlanmamızı bekliyor. Arabaya biniyoruz, dedem klimayı açmış sıcak sıcak esiyor yüzümüze. Arabada da sakin durmuyoruz; şakalaşyoruz, gülüşüyoruz... Dedem arada “Çocuklar biraz sakin, anneleriniz ne yediyor yahu size? Yerlerinde duramıyor şimdiki zamanın çocukları, biz böyle miydik canım?” diye nutuk çekiyor arada bize. Bir anlık sessizlik ve durgunluktan sonra yine devam ediyoruz kıkırdamaya. Nihayet köydeki kulübemize varıyoruz. Yaprakları dökülmüş ağaçlar arasında yaza göre solgun bir hal olsa da beni cezbediyor bu görüntü. Yerlerde dökülmüş yapraklar arasında yürürken, yapraklardan çıkan o hisırtı kulağıma doğanın müziği gibi geliyor. Çocuklara bakıyorum bazen. Bu güzelliğin bir tek ben farkındaymışım gibi geliyor. Çünkü onlar ne yiyeceğimizi ve hangi oyunları oynayacağımızı konuşuyorlar. Ben ise bütün günü dağlara, ağaçlara, yapraklara bakarak geçirebilirim. Benim için mutluluk bu, adı sonbahar da olsa gelecek yıla tekrar geleceğine eminim.

Hayati Efe KARACA
HAYVAN SEVGİSİ

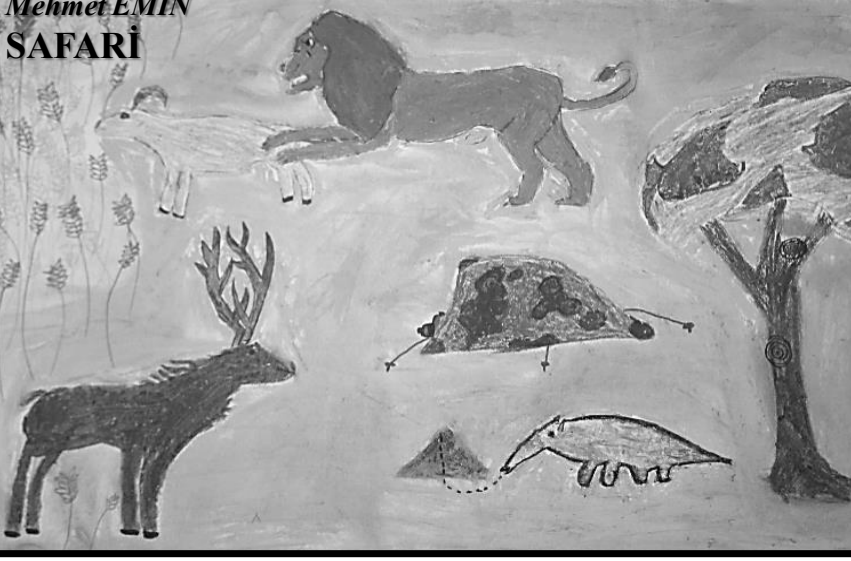
Koruyalım hayvanları,
Sevelim onları.
Yaşamak onların da hakkı,
Biz seviyoruz hayvanları.

Tüm hayvanlar canlıdır.
Bitkiler ve çiçekler,
Etrafta gezen böcekler,
Havada uçan sinekler.

Biz alıyoruz hakkımızı,
Onların da olmalı hakkı,
Hayvan sevgisidir hakların yarısı,
Tün dünya sevmeli hayvanları.

Onlar sevimli isterler,
Ama bazı insanlar sevmez hayvanları.
Hayvanlar sokakta kalmak istemezler,
Onlar da bir sahip isterler.

Mehmet EMİN
SAFARI

Beyza ATEŞ
SAVAŞIN ÇİÇEKLERİ

Bir gram petrol için,
Verilen canlar yok heba,
Katledin! Müslüman çocukmuş adı,
İnsanlığa salınmış en büyük veba.

Çocukların duyguları çalınmış
Özgürlükleri ellerinden alınmış
Düşüncelerine kelepçe takılmış
Ruhları habersiz satılmış

Kerkük, Musul mutlu bir yurttu
Ezelden namıdır, kutlu.
İlahi, güzel, güvenli yuva,
Vatan oldu artık onlara.

Fatma MİRAY
BEKLENEN TELEFON

Yıllardır kimsesiz, yalnız bir şekilde yaşıyordu. Ne bir yakını vardı. Ne de bir tanıdığı. Her gün gözlerini kapıya dikip, zil çalmasını bekliyordu. Yalnızdı. Ama onu yıllar önce yalnız bırakan çocukları vardı. Bayramlarda süslenir, güzel ütülü kıyafetlerini giyer kapıya gözünü dikerdi. Ama ne çare, uzun yıllardır kapısını çalan olmamıştı. Yine bir bayram gelmiş ama yine kapısını çalan yoktu. Yine çaresizdi. Bu bayramda giyinip süslenmişti ama nafiye yine kimse gelmiyordu. Bekliyordu, sadece oturmuş bekliyordu. Otururken bir anda kapı çaldı. Büyük bir heyecanla kapıyı açtı. Gelen postacıydı. Bir mektubu vardı. Acaba mektup kimden gelmişti. Postacı mektubu verdi. Ve bu mektup hiç hatırlamadığı bir tanıdığından gelmişti. Çocuklarından gelmediğini görünce bir burukluğa kapıldı. Gözleri zor görüyordu. Heceleyerek okuyabiliyordu. Mektubu gönderen çocukluk arkadaşı Neriman'dı. Hatırlamıştı. Unutmamıştı arkadaşını. Çok mutlu oldu. Demek ki hala seviliyordu. Mektubu ağlayarak okudu. Mektubun sonunda bir telefon numarası yazıyordu. Hemen eskimiş telefonunu eline aldı. Numarayı tuşlamak üzere iken telefon çalmaya başladı. Ahizeyi kaldırdı. Arayan kişi kızı Zeynep'ti. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Yıllar sonra beklediği telefon gelmişti. Uzun zaman sonra ilk defa sesini duymuştu. O an kimse ondan daha mutlu olamazdı. Bunca yıl sonra neden aramış olabilirdi. Aklında bir sürü soru vardı. Neden bunca zaman aramayıp şimdi arıyordu. Bir şey mi olmuştu kızına. Bunun tek cevabı kızındaydı. Biraz sessizlikten sonra konuşmaya başladı. Ağlıyordu. Annesine hastalığından bahsetmeye başladı. Kanserd. Öleceğini anladığı için aramıştı. Son bir kez olsun yüzünü görmek istiyordu. En yakın zamanda gelmek istiyordu. Aradan bir hafta geçmişti. Annesi günlerdir perişandı, çok üzülmüştü. Bir yandan da çok heyecanlıydı. Kızını uzun zaman sonra görecek. Gece gözüne uyku girmemişti. Bu yüzden dalgındı. Birden sıçradı. Kapı çalıyordu. Eline bastonunu aldı ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya yürüdü. Kapıyı açtı ve karşısında ufak bir valizle kızını gördü. Çok büyümüş ve değişmişti. Kızı bir anda annesinin boynuna atladı. İkisi de hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Kalpleri güm güm atıyordu. Valizi görünce daha da sevindi. Burada kalacaktı. Kızı çok yorgundu. Annesinden bir bardak su istedi. Kadın hızlıca mutfığa gitti. Geldiğinde kızı koltukta uyuyordu. Uyandırmak istemedi, biraz kızını izledi. Kendi de çok yorgundu. Koltuğa kıvrıldı. Uyumuşt. Uyandığında hava karanlıktı, gece olmuştu. Uyuyamadı. Sabaha kadar kızını izledi. Çok özlemişti. Sabaha karşı kalktı ve kızının valizini boşalttı. Geldiğinde kızı hala uyuyordu. Çok yorulduğunu düşündü ve uyandırmadı. Kahvaltı hazırladı. Bir an önce kızıyla konuşmak istiyordu. Merak ediyordu. Yavaşça "Zeynep" diye seslendi. Ne bir kıpırtı ne de bir ses vardı. Korkmaya başlamıştı. Yavaşça silkeledi. Uyanmıyordu. Hemen bileğine dokundu. Kalbi durmuştu. O gün hem en mutlu hem de en hüznü günü olmuştu. Yıllar sonra kavuştuğu kızıyla hiç konuşmadan, dertleşmeden kızı ölüp gitmişti.

Zeynep KAYMIŞ
KAYBETTİKLERİMİZ

Bize "Daha küçüksünüz, hiçbir şey bilmiyorsunuz, her şeyi yavaş yavaş öğreneceksiniz." diyorlar. Ama bazılarının görmediği bir şey var. İnsan kısacık ömründe bile birçok şeyi görebilir, insan ilişkilerini anlayabilir, insanların hedeflerini, onların amaçlarını daha birçok şeyi... En önemlisi de zamanla kaybolan duygulardır. İnsanların gerçek yüzlerini görmek bizi daha da olgunlaştırır zamanla. İnsan ilişkileri arasında kaybolan duygular da bunun gibidir. İnsanın büyümesini sağlar. Eskiye geri dönemeyiz, ne kadar istesek de olmaz. Kaybolan sevgimiz, kaybolan saygımız geri gelmez. Bazı hataları yapmadan bunları göz ardı etmezsek sevgi ve saygı hep bizimle kalır. Bu, toplumu etkileyen bir şeydir. Sizden etkilenen çok kişi olacaktır, tıpkı şimdiki zaman gibi. Kimseye saygı göstermeyenler, kimseye acımayanlarla dolu etrafımız. Zamanla çoğalıyorlar, herkese yayıldıkça kötüleşiyor dünya. Yavaş yavaş kaybediyoruz her şeyi. Tıpkı değer nedir, bilmeyen insanlar gibi.

Fatma Betül AYDOS
ÖLÜM

Ne kadar da kıymetli hayat... Çubuk'ta günde en az üç cenaze anonsu duyuyorum. Çubuk sadece bir ilçe, koca Ankara, Ankara'yı geçtim koca Türkiye hatta Türkiye'yi geçtim koca Dünya'da her saniye her dakika binlerce belki de milyonlarca insan Dünya'ya veda ediyor.

Düşünün. Ben cenaze anonsu duyduğumda, cenaze arabası gördüğümde, bir ambulans sesiyle irkildiğimde söylüyorum, evet belki o an içim gidiyor. Ama sonra en fazla bir saat sonra unutuyorum. Birde düşünün her gün ölen milyonlarca insanın ailesinin çektiği o acıyı ifade edemeyeceğim kadar çok.

Bir gün biz de öleceğiz. İşte bu yüzden hem sevdiğimizizi hem de kendimizi mutlu ederek geçirelim hayatı. Her anın tadını yarım ölecekmiş gibi ve yaptıklarımızdan pişman olmayacağımıza emin bir şekilde yaşayalım. Ne yapmak istiyorsak ertelemeyen yapalım. Eğlenelim, doya doya gülelim. Hissederek yaşayalım kısaca. Bu kadar değerli olan zamanımızı kalp kırmakla geçirmeyelim. En ufak şeylerle mutlu olmayı, bardağın dolu tarafından bakmayı bilelim. Kısacası üzmeylem, üzülmeylem. Gülelim, güldürelim. Sonunu düşünüp ona göre hareket edelim. Belki ölüm bir o kadar uzak aynı zamanda bir o kadar da yakındır.

Betül AYDOS

BALIKÇIK KÖYÜ

Sonbahar zamanı, cuma günüydü. Evde çok sıkılmışım. Dışarıya çıkıp, biraz dolanayım dedim ve gezintiye çıktım. Bilmediğim değişik sokaklardan gitmeyi hep sevmişimdir. Yürürken karşıma bir tabela çıktı. “Balıkçık köyüne hoş geldiniz.” yazıyordu. Değişik gelmişti. İçimdeki merak sayesinde hemen köye girdim. Etraf çok sessizdi ama sanki uzaklardan hafif bir ses geliyordu. Sesi takip ettim. Sese ulaşana kadar hep ıssız yollardan geçtim. Bir de baktım! Tüm köy halkı toplanmışlar bir araya. Yine büyük bir merakla yanlarına gittim. Halkın arasından geçebildiğim kadar geçtim. Gözlerime inanmadım. Çok güzel bir manzarayla karşı karşıyaydım. Uzun uzun kayalıklar altında deniz ve arkamda tüm İstanbul görünüyordu. Kayalıkların üzerine çoluk-çocuk, yaşlı-genç, kız-erkek her türlü insan oturmuş, balık tutmaya çalışıyorlardı. Sanırım balık tutma yarışması vardı. Bir yandan da hava kızmaya başlamıştı. Yavaşta esiyordu da. Bu benim çok hoşuma gitmişti. Bende büyük bir hevesle izlemeye koyuldum. Bir amca dikkatimi çekti. Yanına gidip “Merhaba” dedim. “Merhaba” diye karşılık verdi. Biraz çekinmiştim: “İsminiz ne? Çok güzel balık tutuyorsunuz, bana da öğretir misiniz?” dedim. Sadece “Yusuf” dedi. Biraz bekledim. Yarışma bitmişti. Kazanan Yasemin adında genç bir kızdı. Oysa ben Yusuf amca kazanır diye düşünüyordum. Neyse yanıma Yusuf amca geldi.

İzzet Yusuf YILDIRIM **PEYGAMBER SEVGİSİ**

Peygamberler Allah’ın emirlerini öğretendir.
Peygamberleri Yüce Allah gönderir.
Tüm dünya tarafından sevilendir.
En son peygamber Hz. Muhammed’dir.

Kur’an’ı Kerim’i bize bildirendir.
Ne güzel insandır o Peygamberimiz.
Karıncanın canını bile incitmeyendir.
Onun sayesinde İslam’ı öğreniriz.

Onun sayesinde öğrendik kardeşliği, dostluğu.
Onun sayesinde öğrendik yaşamın amacını.
Canım, sevdiğim, Peygamberim benim
Tüm peygamberler zorluklar çekmiştir.

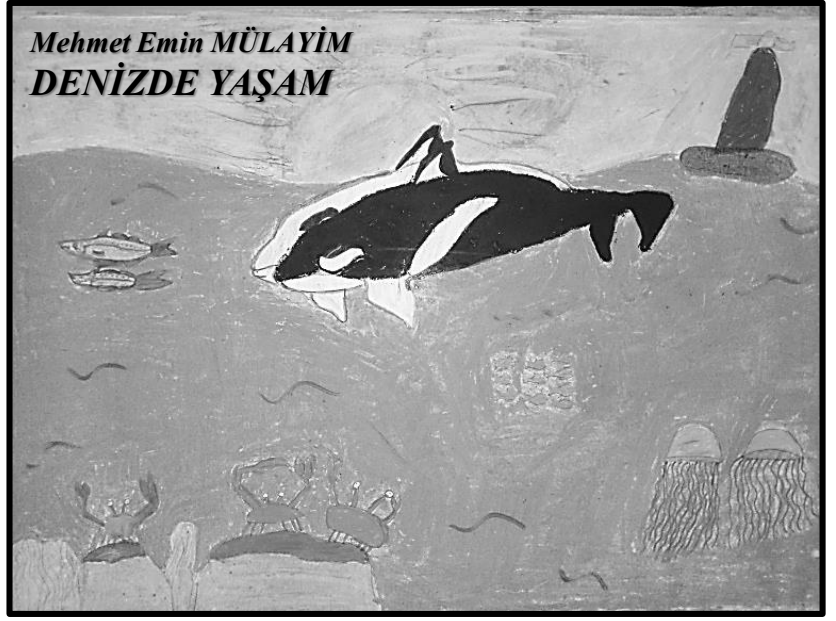
Hız İbrahim ateşte,
Hız Nuh denizde,
Hız Yusuf kuyuda,
Bütün peygamberler duamda.

Beyza NUR

GİZEMLİ YABANCI

Bir gün evdeydik. Annemler çarşıya gidecekti. Ben de evde kalacaktım, çünkü çok fazla ödevim vardı. Annem bana biz çarşıya gidiyoruz, dedi. Ben o an evde ilk kez tek başımaydım, ödevlerimden matematiği yapıyordum ve zil çaldı. O an “Herhalde annem telefonunu unuttu.” diye içimden geçirdim. Kapının deliğinden bakarken yabancı birini gördüm ve çok korktum, kapıları pencereleri kapatıp odama koşturdum, beş dakika sonra odamdan çıkınca deliğe baktım, annemler dışarıda poşetlerle bekliyorlardı. Kapıyı açınca anneme olanları anlattım ve bundan sonra hiç yalnız kalmadım.

Mehmet Emin MÜLAYİM
DENİZDE YAŞAM

“Gördün mü? Torunum nasıl kazandı? Kime çekmiş?” dedi ve beni evine davet etti. Bu arada iki torunu vardı. Kemal ve Yasemin. Kemal daha küçüktü. Üçüyle de iyi anlaştım. Evlerine gittim. Çay ikram ettiler. Bir yandan çayımı içiyor, bir yandan da camı izliyordum. Birden fırtına çıktı. Dışarı çıkılacak gibi değildi. Geceyi orada geçirmek zorunda kaldım. Sabah kahvaltıyı yaptıktan sonra Yusuf amca ve torunları bana balık tutmayı öğrettiler. Artık gitmem gerekiyordu. Çok eğlenmişim. Bugün hiç unutmuyordum.

Beyza ÇAM **DONDURMA**

Haziran ayının güneşli bir günüydü. Sabah erkenden kalktım, yatağımı topladım. Ailece kahvaltımızı yaptıktan sonra hazırlanıp dışarı çıktım. Yolda yürürken karşıdaki dondurmacı abinin sesini duydum:

-Dondurmacı, çeşit çeşit renk renk dondurmalarım var...

Daha sonra dondurmacı abinin yanına bir sürü çocuk geldi. Biri vanilyalı, biri kakaolu, biri çilekli, biri limonlu herkes farklı farklı dondurmalar alıyordu. Karamelli dondurma alan öğrenci giderken yere düştü. Tabi dondurması da. Çocuk ağlamaya başladı. Diğer arkadaşları ise hiç oralı olmadan oradan uzaklaştılar. Dayanamadım, çocuğun yanına gittim:

-Üzülme, ben sana alırım yenisini, dedim. Çok sevindi. Çocuğun sevindiğini görünce ben daha da sevindim. Dondurmacı abiden bir tane daha dondurma alıp çocuğa verdim. Beraber parka gidip oyun oynadık. Paylaşmak ne kadar güzel bir şeydi.

Mesut GÖKTAŞ **ÇANAKKALE DESTANI BAŞLARKEN**

Yıl 1915. Anadolu’nun topraklarında bir savaş... Ay yıldızlı bayrağı korumak için Çanakkale Savaşı başlıyordu. Osmanlı Devleti zor zamanlar geçiriyor, üst üste aldığı yenilgilerle yarası daha da derinleşiyordu. Bütün hanelerden gönüllü erler isteniyordu vatan toprağını korumak için. Bütün Osmanlı seferber olmuştu, 7’den 70’e herkes bu savaşı kazanmak, son cepheyi korumak için hazırlanıyordu. Hendekler kazılmış, 14-15 yaşlarındaki erlere bile silah verilmiş, toplar yerleştirilmiş, denize mayınlar döşenmişti. Yapılanlar düşman askerlerinin yaptıklarıyla kıyaslanamazdı belki ama analar, babalar, dedeler, nineler dua ordularıyla destek veriyordu bu savaşa gece gündüz demeden. Çok kan döküleceğini, nice evlerin ocaklarının söneceğini biliyorlardı ama vatan için her şeye değerdi. Nitekim öyle de oldu. Nice yiğitler, analarının göz bebekleri şehit oldu bu topraklar üstünde. Çocuklar babalarını, kadınlar eşlerini kaybetti ama en önemli varlıklarını kaybetmediler onlar sayesinde; vatanlarını...

Yiğit Efe BAYIR SİNOP

Merhaba ben Yiğit Efe. Sizlere bu sene gittiğim şehri, yani Sinop'u anlatmak istiyorum. Yola çıktıktan sonra araba ile beş ila altı saatlik bir yol bekliyor sizleri. İsterseniz uçak yolculuğunu da tercih edebilirsiniz. Sinop'a girmeden 13 km kala güzel ve bol oksijenli bir ortam karşılıyor sizleri. Şehre girdiğinizde sizi şaşırtacak bir şey var. Şehirde hiç trafik lambası yok. Şaşırdınız değil mi? Burada insanlar birbirine karşı çok saygılılar. O yüzden bu ilimizde trafik lambası yok. Bundan yıllar önce bu şehrimizde mutluluk testi yapılmış ve Türkiye'nin en mutlu ili seçilmiş. Kumsalı ve denizi de çok güzel. Ayrıca hediyelik eşya almak isterseniz akşamları limanı ziyaret edebilirsiniz. Burada aynı zamanda tekne turu yapma fırsatınız da var. Sinop'a, "Türkiye'nin en kuzeyindeki kara parçasına" gidip manzaranın keyfini çıkarabilirsiniz. Eğer burada kalacak yeriniz yoksa günlük pansiyonlardan yararlanabilirsiniz. Pansiyonlardaki deniz manzarası ise tek kelimeyle muazzam. Dönüş yoluna çıktıktan sonra bol ormanlık alanda piknik yapıp bu geziyi sonlandırabilirsiniz.

Mesut GÖKTAŞ KİTAP İNCELEMESİ: MATİLDA

Yakın zamanlarda okuduğum bir kitap var. Adı MATİLDA. Kitap Can Çocuk yayınlarından çıkmış, 252 sayfadan oluşuyor. Kitapta anlatım hikâyeyle ilgili görsel çizimlere de yer verilmiş, bu durum kitabı daha ilgi çekici ve okunabilir kılıyor. Anlatımı akıcı ve bahsedilen olay dikkat çekici olduğundan okunması zevkli bir kitap...

Kitap "Matilda" adında bir kızdan bahsediyor. Bu kız çok akıllı ve zeki bir çocuk, babasının dergilerine bakarak okumayı öğreniyor. Fakat Matilda'nın annesi ve

babası bundan hoşlanmıyor. Buna da şaşırmamak gerekli çünkü babası tam bir sahtekâr, eski ve hurda arabaları ucuza alıp arabaların kilometresini değiştirip yeni diye pahalıya satıyor. Matilda bir süre sonra okula başlıyor. Sınıf öğretmeni olan Bayan Honey sınıftaki öğrencilerin teker teker adını soruyor. En son Matilda ayağa kalkıyor ve cevap veriyor: "Adım Matilda." Daha sonra Bayan Honey öğrencilerine bu yıl ne yapacaklarını anlatıyor: "Çocuklar bu yıl ikili çarpım tablosunu ezberleyeceğiz ve harfleri yani okumayı öğreneceğiz." diyor. Matilda'nın arkadaşı Bayan Trunchbull'a bir şaka yapıyor ama Bayan Trunchbull bütün sınıfa ceza veriyor. Matilda içinden bunun haksızlık olduğunu düşünüyor. Bayan Trunchbull'un önündeki bardağa bakıyor "Bardak düş, bardak düş, bardak düş..." ve sonunda bardak Bayan Trunchbull'un üzerine düşüyor. Matilda bunun imkânsız olduğunu söylüyor ve hemen Bayan Honey'e anlatmayı düşünüyor. Matilda olan her şeyi Bayan Honey'e anlatıyor. Bayan Honey, Matilda'ya: "Tekrar yapabilir misin?" diyor. Matilda "Bilmiyorum ama denerim." diyor. Bayan Honey bardağı dikey hale getiriyor, Matilda "Bardak düş, bardak düş, bardak düş..." ve dediği gibi oluyor bardak tekrar düşüyor. Bunun bir mucize olduğunu söylüyorlar. Ve hikâye burada başlıyor Matilda'nın bu mucizevi davranışları onun istemediği durumlarla karşı karşıya gelmemesini sağlıyor. Kitabın ilerleyen bölümlerinde hiç istemediği ve sevmediği ailesine dersler vererek yaptıkları yanlış davranışlarda onları küçük duruma düşürmeyi başarıyor Aynı şekilde okuldaki yanlış davranışları olan arkadaş ve öğretmenlerine karşı bu tutumunu sürdürüyor. Kitabın sonunda Matilda'nın anne ve babası şehir değiştirmek istediklerini söylüyor ama Matilda onlarla gelmek istemediğini dile getiriyor. Babası Matilda'nın bu fikrini hiç umursamıyor ve onu nerede yaşamak istiyorsa orada yaşamayı istediğini söylüyor. Hikâye Matilda'nın öğretmenleri Bayan Honey'le kalması ve hayatlarını beraber devam ettirmesi olayıyla mutlu bir şekilde sona eriyor.

Zişan Elif KARİK RABBİN ŞÜKÜR BEKLER

Şükür et kaşına gözüne,
Şükür et bacağına koluna.
Sen konuşabiliyorsun ya,
Şükür et Rabbine daima.

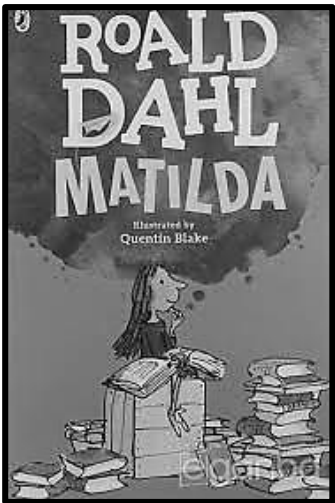
Saçın düz diye üzülme,
Saç olmayan kullar da var.
Gözün kahverengi diye "keşke" deme,
Gözü görmeyen insanlar var nice.

Dön bir bak etrafına
Her yerde Rabbin nimeti var
Şu aldığın nefeste bile
Allah'ın nice hikmeti var.

Var mıdır bir köpeğin iradesi?
Ya da bir kuşun yazı yazabilmesi
Öyle bir düşün ki evreni
Sadece insana özel irade var.

Dilek ÇALIŞKAN GÖKYÜZÜ

Gökyüzü ne güzel diyorum baktıkça
Mavinin ve beyazın arasında
Ruhum sanki orada
Hele gece olunca
Yıldızların hepsi yanımda
Bulutların kokusu burnumda
Gülümsüyorlar bana
Fısıldıyorlar kulağıma:
"Haydi, kalk; neşe saç etrafa,
Hayallerini ört üstüne,
İyi uykular dile,
Kendini sev ve hep gülümse."

İMTİYAZ SAHİBİ

Yusuf GÜNHAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hilal MERTOĞLU BAYIR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hazel GÖKSU

GÖRSEL DANIŞMAN

İbrahim ÖZTÜRK

YAYIN KURULU

Eda ÇELİK

Kezban KAYA

Merve DEMİR

OKUL ADRES TELEFON

MURADİYE AKSOY İLKOKUL-ORTAOKULU

Cennet Cd. No: 103 Çubuk/ANKARA

Tel: 0 312 837 71 22 Faks: 0 312 837 55 25